

Sygnatura akt VI Ka 761/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 listopada 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSO Grzegorz Kiepusza

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r.

sprawy **J. K. syna T. i K.,**

ur. (...) w G.,

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 lipca 2014 r. sygnatura akt III K 567/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 6 ten sposób, że na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania przed Sądem I instancji w kwocie 90 zł (siedemdziesiąt złotych) oraz wymierza mu opłatę w wysokości 120 zł (sto dwadzieścia złotych);

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 7 lipca 2014r. w sprawie o sygnaturze III K 567/14, uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k., uznał oskarżonego **J. K.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 23 marca 2014 r. w G., na ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził samochód marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym i za to na mocy art. 178a§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na mocy art. 69§1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§1 pkt. 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Sąd na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 20 złotych.

Nadto Sąd na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, na poczet którego, na mocy art. 63 § 2 k.k., zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 marca 2014 roku.

Sąd na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny, zaskarżając wyrok w części na niekorzyść oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 335§1 k.p.k. polegającą na nie zasądzeniu kosztów postępowania, pomimo uzgodnienia tego obowiązku w trybie art. 335 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł oskarżyciel publiczny o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę punktu 6 wyroku i obciążenie oskarżonego kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedziona apelacja jest zasadna.

Niekwestionowany w doktrynie i orzecznictwie jest pogląd, iż sąd jest związany wnioskiem prokuratora złożonym w trybie art. 335 k.p.k. Nie kwestionowano, iż sąd nie jest władny dokonywać samodzielnie modyfikacji tegoż wniosku, jednakże odmiennie przedstawiano możliwy zakres czynności sądu w przypadku, gdy nie akceptuje on wniosku w postaci w jakiej został złożony.

Z jednej strony wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2000r. sygnatura akt WKN 16/00 iż „sąd jest związany treścią wniosku prokuratora złożonego w trybie określonym w art. 335 § 1 k.p.k. w tym sensie, że potrzeba dokonania jakiegokolwiek zmiany jego treści musi powodować rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 5 k.p.k.)” (OSNKW 2000/11-12/101).

W doktrynie przeważał jednak pogląd iż „nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby strony w czasie posiedzenia [w przedmiocie skazania bez rozprawy] zmodyfikowały wniosek w granicach zakreślonych przez art. 335 § 1 k.p.k. Jeżeli sąd dojdzie do wniosku, że warunki skazania zaproponowane we wniosku są nie do zaakceptowania, może również wystąpić z inicjatywą zmiany wniosku, uprzedzając strony, że wniosek może zostać nie uwzględniony, chyba że zostanie przekształcony przez prokuratora za zgodą oskarżonego” (Steinborn S. Wybrane problemy stosowania instytucji skazania bez rozprawy, Gd.St.Prawn. 2000/7/493 - t.6; także Waltoś S. Nowe instytucje w kodeksie postępowania karnego z 1997 roku, PiP 1997/8/25 - t.6).

W niniejszej sprawie nie dokonano modyfikacji wniosku, natomiast wbrew treści wniosku oskarżyciela publicznego, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał Sąd, iż w związku z faktem, że oskarżony nie pracuje i nie posiada żadnych źródeł dochodów oraz znajduje się na utrzymaniu rodziców uznał, że zasądzenie kosztów postępowania byłoby bezcelowe albowiem nie można by ich ściągnąć w drodze egzekucji.

Jednakże zgodnie ze znowelizowanym przepisem art. 335 § 1 k.p.k. (zmiana wchodząca w życie z dniem 9 listopada 2013 roku), uzgodnienie pomiędzy prokuratorem a oskarżonym może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania. Wobec powyższego stracił aktualność pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 roku, sygn. V KK 421/16, zgodnie z którym sąd nie naruszał prawa procesowego orzekając co do kosztów procesu odmiennie niż obejmował to wniosek złożony w trybie art. 335 k.p.k., ponieważ

uzgodnienie pomiędzy prokuratorem a oskarżonym dotyczyło - według brzmienia art. 335 § 1 k.p.k. sprzed nowelizacji - jedynie kar i środków karnych, nie zaś kosztów i opłat.

Po nowelizacji nie ulega wątpliwości, ponieważ zostało to wyrażone wprost w treści przepisu art. 335 § 1 k.p.k., że kwestia poniesienia kosztów postępowania może być składową uzgodnienia pomiędzy prokuratorem a oskarżonym. W niniejszej sprawie do uzgodnienia takiego doszło. W toku przesłuchania J. K. w charakterze podejrzanego w dniu 8 kwietnia 2014 roku, zgodził się on na zaproponowany przez prokuratora wymiar kary oraz „poniesienie kosztów i opłat sądowych”. Poczynienie takich uzgodnień obliżowało Sąd I instancji do obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi.

Wymaga podkreślenia, że oskarżony co prawda zadeklarował, że nie uzyskuje żadnych dochodów i znajduje się na utrzymaniu rodziców, ale zważywszy na młody wiek oskarżonego, brak ułomności i generalnie dobry stan zdrowia (skoro posiada kategorię A) trudno przyjąć, iżby oskarżony nie posiadał możliwości uiszczenia kosztów sądowych, w stosunkowo niewielkiej wysokości. Pogląd zatem wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, niezależnie od kwestii związanych ze zmianą treści przepisu art. 335 k.p.k., należy uznać za niezasadny.

Mając na uwadze znowelizowane brzmienie przepisu art. 335 § 1 k.p.k. konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na mocy art. 627 k.p.k. od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania przed Sądem I instancji w kwocie 90 zł oraz wymierzenie oskarżonemu opłaty w kwocie 120 zł, zgodnie z wnioskiem w trybie 335 k.p.k.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania zaskarżonego orzeczenia w pozostałym zakresie.

Ponieważ apelacja nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wypada wskazać, iż Sąd pierwszej instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy, zaś wina oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak zastosowana przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu oskarżonego. Sąd Rejonowy poczynił trafne ustalenia faktyczne w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i zgromadzone dokumenty.

Przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała, iż Sąd Orzekający nie dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, a Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania.

Reasumując stwierdzić stąd należy, że stan faktyczny został ustalony przez Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i dokładny, tak iż nie budzi on wątpliwości Sądu Odwoławczego, a Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy, a swoje stanowisko uzasadnił w sposób należyty, zgodny z art. 424 k.p.k.

Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie nie znalazł podstaw do kwestionowania orzeczenia, uznając wymierzoną karę za współmierną do popełnionego przez oskarżonego czynu i spełniającą wymogi art. 53 k.k. stąd w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, uznając że przemawiają za tym względy słuszności, bowiem zmiana wyroku wynikła z błędu Sądu Rejonowego, zatem brak podstaw do obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.